

ligt, og desuden kunde han sikkert have givet Afkald paa Afgiften af indenlandsk Røesukker og som Følge deraf nedsat Sukkertolden eller maatte endog aldeles givet Afkald paa den. Dog kunde der sandsynligvis være nogen Rimelighed for, at en saa stor Del af Sukkertolden blev tilbage, som kunde være en passende Beskyttelse for den indenlandste Sukkerproduktion, da denne er uheldig stillet paa Grund af Udførselspræmierne i Udlandet. Af dette Hensyn kunde det maatte være rigtigt at fastholde en Sukkertold, der skulde svare til Udførselspræmierne i Udlandet. Disse Nedsættelser ville ganske vist ogsaa stille Krav til betydelige Summer, men jeg antager dog, at der vilde være fuld Dækning for dem gennem Indtægten ved Ol- og Brændevinsattellen. Jeg tror, at det vilde være overordentlig heldigt, om Tolden paa Sukker og Petroleum kunde enten blive ophævet eller nedsat betydelig, da netop disse Artikler bruges i saa stor Udstrækning af alle Individuer i vort Samfund, og da disse Nedsættelser i særlig Grad vilde komme den store almindelige Arbejderbefolkning til Gode. Disse Nedsættelser vilde desuden afføde forskjellige andre temmelig store Fordele. Jeg skal kun nævne et Par enkelte saadanne. Sukkerodyrkningen vilde sandsynligvis som Følge deraf tage et rask Opving, og det vilde derfor blive et meget omfattende og godt lønrende Arbejde. Haverbruget har jo i de senere Aar været og er fremdeles i meget rask Udvikling. Naar Sukkerprisen bliver nedsat betydelig, vilde vi sandsynligvis kunne oprette forskellige Konserverfabriker. Det vil blive en hel Industri, en stor Indtægtskilde for vort Land. Disse og forskellige andre meget heldige Følger vilde sandsynligvis komme til Stede, naar den ærede Finansminister lod hele Indtægten gennem Spiritusloven komme til Afstrøning paa Toldloven, og derved vilde sikkert ogsaa de Krav indesøges, som vistnok med fuld Ret fra mange Sider stilles til en Revision af Toldloven.

Med Hensyn til den Paastand, der opstilles, at Brændevin har ingen hunderlig Ernæringsværdi, skal jeg kun tillade mig den Bemærkning, at det vistnok kun er ganske saa Individuer i Verden, der tilberede deres Maaltider med det ensidige Formaal at tilveiebringe den største mulige Ernæringsværdi gennem den mindst mulige Masse. Dersom det var Noget, som der burde stræbes henimod, vilde Ordemaalet af denne Stræben sikkert blive, at vi fabrikerede et Ernæringsmiddel sammensat af Melstoffer og

Grundstoffer for Ernæringen i det Hele i det mest økonomiske og for Ernæringen mest passende Forhold, men jeg tror ikke, at det nogenstunde vil komme dertil, og et saadant Ernæringsmiddel vilde ganske sikkert heller ikke være at anbefale. Maaltiderne have en noget mere alsidig Bestemmelse end den at tilføre Organismen det Nødvendige til Vedligeholdelsen. Maaltiderne ere i alle civiliserede Samfund en Kilde til Nydelse, og jeg tror, at naar vor Stræben derefter holdes indenfor rimelige Grænser, er den fuldt berettiget. Da vore Arbejdere sætte saa stor Pris paa Brændevin til de daglige Maaltider, som Tilfældet er, vil jeg ikke gjerne være med til at lægge dem Hindringer i Veien derfor, saaledes som det vilde ske, hvis vi fik en Brændevinsbeskatningslov som den foreslaede. I alt Fald kunde jeg ikke gaa med dertil, uden at der ydedes et meget væsentligt Bederlag derfor gennem det foreliggende Forslag til Toldbeskatning. Jeg vil imidlertid haabe, at Ansøelserne fra de forskellige Sider vilde kunne mødes saaledes, at der tilsidt vil kunne resultere en forandret Toldlov, da den nuværende Toldlov virker saa generende og hæmmende i mange Retninger. Med dette Dnske stemmer jeg for Lovforslagets Overgang til anden Behandling.

J. Pedersen: Den tørte Bemærkning, jeg ønskede at gøre, skal jeg endnu gjøre yderligere kort. Den ærede Minister sluttede med at analysere mine Meningsfællers Tænkemaade, og det Resultat, den ærede Minister kom til, var naturligvis ikke elskværdigt. Jeg skal ikke gøre Gjengæld, thi jeg tror ikke, at enten Sagernes Fremme eller Forhandlingernes Natur overhovedet kan vinde ved, at man tillægger hinanden slette Motiver. — Overfor den Bemærkning, den ærede Minister gjorde om, at de Krav, der stilles til Statskassen gjaldt ikke blot de provisoriske Foretagender men ogsaa andre af Rigsdagen vedtagne Foretagender i stort Omfang, skal jeg blot sige, at det Rigsdagen har vedtaget disse Foretagender, er den gaaet ud fra, at Pengene dertil laa rede i Statskassen. Dersom den ærede Minister var mindre om med Hensyn til at bruge de Penge, der ligge i Statskassen, til de af Rigsdagen vedtagne Foranstaltninger, dersom han var mere villig til at bruge Pengene dertil fremfor til de Foranstaltninger, Rigsdagen ikke har vedtaget, tror jeg, at vi kom Sagen en hel Del nærmere.